

Prometnih nesreč je manj

S prometno situacijo smo lahko v viški občini izredno zadovoljni. Rezultati lanskega leta so ugodni, saj je precej manj prometnih nesreč, manj smrtnih žrtev, 111 manj poškodovanih kot prejšnja leta in v vseh nesrečah ni bilo nobene žrtve med otroci, celo nobenega huje poškodovanega ni bilo. Ob vseh črnih kronikah in tragičnih številkah, ki jih lahko spremljamo vsak dan v poročilih z različnih strani, so ti rezultati več kot razveseljevi. Če upoštevamo še to, da so ceste slabe in, da je vozil precej več, so rezultati resnično ugodni.

Ves ta optimizem, zgrajen na ugodnih gibanjih, zbuja upe tudi za bodočnost. Sedanji rezultati namreč niso slučajnost, temveč so posledica daljših skrbno načrtovanih akcij vseh odgovornih: od milice, do sveta za preventivo šol in ne nazadnje tudi vzdrževalcev cest, ki so izboljšali označbe na cestih in tudi posodobili nekatere ceste npr. Dolenjsko.

Postaja milice Vič-Rudnik je posvečala lani posebno pozornost ravno prometni problematiki, ker sta na območju občine dve veliki in pomembni vpadnici: Tržaška in Dolenjska. Obe sta bili v tem času hudo obremenjeni, vendar se je prometna varnost izboljšala. Postaja milice je poslala lani več kot 20 poročil vzdrževalcem cest in predlagala boljšo signalizacijo. Dodatni znaki in označbe ter druga signalizacija je znatno izboljšala prometno varnost.

Miličniki so naredili več akcij in načrtno delali na zagotavljanju večje promet-

ne varnosti. V to so vključili tudi radar-sko nadziranje hitrosti.

Vzgoja najmlajših

Izredno pomembno mesto pri izboljšanju prometne varnosti pa ima vzgojno delo v šolah in vrtcih. Svet za vzgojo in preventivo je organiziral vrsto predavanj, različnih razstav, opozoril in sploh opravil ogromno vzgojno delo. Načrtno je bilo delo pred šolami, kjer so učili učence varnega prečkavanja ceste in tudi tega, da starši, ki se »zaletijo« preko ceste, ne da bi pogledali ne levo ne desno, ali pa celo pri rdeči luči na semaforju, ne ravnajo pametno, čeprav so odrasli. Pri razrednih urah so imeli številne pogovore in s tem bodo tudi nadaljevali. Osrednjo pozornost je treba posvetiti pešcem in kolesarjem in njihovi vzgoji. Tem je namreč prevečkrat še preveč manjka.

Med vzroki prometnih nesreč je lani prevladovala vinjenost, pomanjkljivo znanje voznikov brez voziškega izpita, tehnične hibe vozil, neupoštevanje prednosti in prevelika hitrost.

»Ugodni rezultati na področju prometa so posledica skrbnega dela in prizadevanj vseh odgovornih za to. Tudi na drugih področjih smo z rezultati našega dela v lanskem letu zadovoljni. Odstotek raziskovanosti kaznivih dejanj se je namreč pri nas povzpela z 68 odstotkov na skoraj 80 odstotkov. Takšen rezultat je več kot odličan in to kaže na to, da se občani vse bolj vključujejo v sistem družbene samo-

zaščite. Naši miličniki so res delali več kot prej, vendar brez sodelovanja občanov, takšnih ugodnih rezultatov zanesljivo ne bi bilo,« pravi komandir postaje milice Vič-Rudnik ALADAR BELEC.

Niti enega ropa

Gospodarski kriminal je v občini Vič-Rudnik lani upadal. Bilo je sicer nekaj več poškodovanj tuje stvari – predvsem avtomobilov – kar se šteje po uradni klasifikaciji med gospodarski kriminal, vendar drugega pravega tovrstnega kriminala skorajda ni bilo. Poškodovanje vozil je šlo na račun skupine mladoletnikov, ki pa so jo miličniki hitro odkrili.

Blagi porast kaznivih dejanj je očiten pri klasičnem kriminalu. Ta porast (gre za 12 odstotkov) je posledica povečanja števila prebivalcev in poostrenih kriterijev pri pregonih po uradni dolžnosti. Manj kot prej je bilo lani goljufij in tatvin koles (kljub naftni krizi), ni bilo niti enega ropa, bilo pa je nekaj več navadnih in velikih tatvin.

Pri marsikaterem kaznivem dejanju imajo svoj delež tudi oškodovanci. Samozagajno vedenje še vedno ni dovolj prisotno v zavesti vsakogar in še prevečkrat zaupamo vsepolek in vsakomur. Prilika pa dela tatu in med stotisoči poštenih se najde tudi tak, ki išče priliko. Tatvine večkrat omogočijo občani s tem, da imajo predsobe odklenjene, da imajo odklenjene avtomobile, ali pa v njih razstavljene dragocene predmete, ki kar vabijo. Potem so tu tisti nepredvidneži, ki mislijo, da so drvarnice najboljše blagajna za spravilo več tisočakov vrednih smuč, ali peči. Lesene rešetke, ki so edina ovira med tatinskimi rokami in predmeti, je mogoče odpreti z energičnim potegom roke...

Vse lepo in prav tudi še vedno ni pri varovanju družbenega premoženja. Res je, da se je služba Varnost izredno izboljšala in da praktično in več čuvajev –

upokojencev, ki niso bili sposobni braniti niti sami sebe, kje šele družbeno premoženje, vendar z vratarstvo službo še vedno niso zadovoljni. Še več pazljivosti je potrebno ob vsakem trenutku in posebej v nočni službi. Varnost ima sedaj mlajše ljudi in strokovno usposobljene vendar so nekateri izpostavljeni objekti še vedno premalo čuvani.

Točijo pijačo, potem pa »jokajo«

Drugo poglavje varovanja družbenega premoženja zadeva malomarnost v samih delovnih organizacijah. Družbeno premoženje je prevečkrat slabo zavarovano pred drugačnimi posegi kot je navadna kraja. Večkrat nastaja tudi škoda, ker je premoženje izpostavljeno vremenskimi nepravilnostim.

Kršitev javnega reda in miru je bilo sicer nekaj več, vendar vse skupaj ni zaskrbljujoče. Večje število miličnikov in bolj dosledno delo sta že v kali zatrla različne poskuse, da bi postalo kršenje javnega reda in miru problem. Polovico vseh tovrstnih prekrškov so storili pod vplivom alkohola. Velik delež krivde nosijo pri tem nekateri gostinci. Vinjenemu gostu dajo alkohol in potem začne ta razgrajati. Vsega je potem kriv pijanec, gostinec pa ne vidi svoje krivde. Zato pri prijavah sedaj prijavljamo tudi gostinca, če vinjen gost razgraja in je pred tem dobil pijačo v lokalu, kjer povzroča nered. Treba se je zavedati, da računica in mir in red pri alkoholu ne gresta skupaj. Kakšna pokora je vinjen človek še potem, ko že pride iz gostilne, vedo njihove družine in sosede, saj so to večkrat socialni problemi.

Z uspešnim delom pa bodo viški miličniki lahko nadaljevali v prihodnosti le, če jih bo dovolj. Sedaj jih primanjkuje in zato upajo, da se bo ta problem razrešil v naslednjih letih, s tem da se bodo že letos v večjem številu prijavljali domačini v kadetsko šolo milice.

MILOVAN DIMITRIČ

MED DELAVKAMI V TTL

Po 110 letih dobile novo tovarno

In ko je že na naslovni strani stekla beseda o Tobačni tovarni, naj zapisu dodamo še nekaj razmišljanj delavk samih, ki bodo odslej dalje svoj delavnik poživljale v modernejših, sodobnih prostorih in katerim spričo uporabe takšne tehnologije ne gre več vzdevek »cigararic«, saj bi njihovo delo laično seveda, lahko poimenovali z nazivi kot so strojevodkinja, nadziralec stroja in podobno.

Ob tem velja besedo dve nameniti še

enemu poglavju prizadevanj – skrbi za družbeni standard in izobraževanje, saj so tu zabeleženi za marsikoga že kar zavidljivi rezultati. Zadovoljivo in angažirano namreč že vrsto let skrbijo za reševanje stanovanjske problematike svojih delavcev, v letu 1974 je bilo dokončno organizirana delavsko-uslužbena restavracija, oblike zdravstvenega varstva so se tekom let spreminjale in tako bodo letos ponovno ustanovili svojo lastno splošno in zoboz-

dravstveno ambulantno, poskrbljeno je tudi za letovanja in imajo vrsto zmogljivosti, v obmorskih in planinskih krajih in podobno. Sistematično pa so se z ozirom na spreminjajoče delovne zahteve in pogoje uvajali vse od leta 1958 dalje razne oblike izobraževanja ob delu, tako je bil že leta 1965 ustanovljen izobraževalni center, ki še posebej v zadnjih letih intenzivno organizira z dopisno delavsko univerzo izobraževanje za odrasle. Vse to pa se tej delovni organizaciji vsekakor bogato obrestuje. In morda še to, da je tudi spremljanju kadrovskih potreb v srednjeročnih programih namenjeno precej posluha.

MIHAELA KOREN: »Nova tovarna pomeni zaslužek. To je bil tudi eden izmed vzrokov, zakaj smo se delavci odločili za nov objekt. V Tobačni tovarni smo 4 leta, prej sem delala v Tekstilki, ki je pogorela, in moram reči: da sem zadovoljna v svoji delovni sredini.«

IVANKA TIHOVNIK: »V Tobačni sem zaposlena 19 let. Stari prostori so bili premajhni in zato smo na zboru delavcev vsi glasovali za. Tu se mnogo bolj počutimo, prostori so precej večji in nismo več tako utesnjeni. S tem pa se je dvignil tudi naš standard.«

OLOKA ODARA: »Doma se sicer iz Uganda in študiram v Ljubljani. V Tobačni tovarni sem zaposlen kot študent in dobim 50 dinarjev na uro. Pogoji so dobri, žal pa ne vem kako je bilo v stari tovarni. Razumem se s sodelavci in mi je tukaj zelo všeč.«

JERCA ŠKOF: »32 leto teče odkar sem zaposlena v Tobačni tovarni. Začela sem v časih, ko smo vse delali ročno. Zato pogovore dela skorajda ne moremo primerjati. Danes je namreč skoraj vse avtomatizirano. Mladi, ki danes pridejo v tovarno, nabrz teh razlik v delovnih pogojih ne občutijo tako kot mi.«

Mihaela Koren

Ivanka Tihovnik

Oloka Odara

Jerca Škof